U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **K. R.,** zast. JUDr. Pavlem Reiserem, advokátem, se sídlem Mikulášská třída 455/9, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2010, č. j. 63 Az 16/2009 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 3. 2009, č. j. OAM-101/VL-18-08-2009, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Podle žalovaného důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla nepříznivá ekonomická situace žalobce na Ukrajině a jeho snaha o legalizaci pobytu v ČR, aby tak předešel hrozícímu správnímu vyhoštění. Žalobce podle žalovaného neuvedl žádné skutečnosti, jež by bylo možno podřadit pod azylově relevantní důvody. Jeho problémy v zemi původu byly zapříčiněny výhradně nemožností zajistit si výhodné zaměstnání. V České republice pobývá již více než 10 let, z toho 8 let nelegálně, přičemž mu bylo uděleno správní vyhoštění. Žalovaný se vypořádal taktéž s možností doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, k jejímuž udělení neshledal u žalobce důvody.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 9. 2010, č. j. 63 Az 16/2009 - 32, žalobu žalobce napadající rozhodnutí žalovaného zamítl. Podle soudu bylo prokázáno, že žalobce opustil vlast, aby unikl ekonomickým problémům a o mezinárodní ochranu požádal kvůli legalizaci pobytu na území ČR. Tyto důvody nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalobce navíc ani žádný z důvodů podle § 12 zákona o azylu neuvedl a v případě návratu na Ukrajinu mu nehrozí nebezpečí ve smyslu § 14a zákona o azylu. K námitce, podle níž se žalovaný nevypořádal s možnou aplikací § 14 zákona o azylu, soud uvedl, že v případě postupu podle § 16 zákona

o azylu je takové posuzování nadbytečné a navíc žalobce ani neuvedl žádnou skutečnost ve smyslu § 14 zákona o azylu. Soud tedy přisvědčil závěru žalovaného, že žalobce neuvedl žádné důvody podle § 12 a § 14a zákona o azylu, a proto byl na místě postup podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Vzhledem k těmto skutečnostem soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní namítal, že uváděl důvody, které jej vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, avšak žalovaný, ačkoli měl dostatek důkazů, neposoudil věc správně. Stěžovatel zdůraznil, že zemi původu opustil z obav o svůj život. Dále namítl neaktuálnost a nevěrohodnost zpráv o situaci v zemi původu. V této souvislosti uvedl, že Ukrajina je politicky nestabilní, což napomáhá zločineckým organizacím. Tyto skutečnosti měl soud zohlednit a vyjít tak z podkladů, které se vztahují nikoliv k době, kdy opustil Ukrajinu, nýbrž i k situaci současné. Stěžovatel dále zdůraznil, že po dobu pobytu v ČR nemá problémy se zákonem, je schopen se sám uživit a má právo na důstojný život v ČR. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2010, č. j. 63 Az 16/2009 - 32, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vedle toho požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že byl na místě postup podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Stěžovatel totiž neuvedl žádné skutečnosti podle § 12 a § 14a zákona o azylu a jeho problémy jsou čistě soukromého charakteru. Proto navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Dříve, než Nejvyšší správní soud začne rozhodovat o věci samé, musí přezkoumat dodržení zákonných podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Podle § 106 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s. *in fine*). Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud odmítne návrh, jestliže byl podán opožděně.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že zásilka určená do vlastních rukou stěžovatele, která obsahovala rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2010, č. j. 63 Az 16/2009 - 32, byla z důvodu nezastižení stěžovatele uložena a připravena k vyzvednutí v Pobytovém středisku Havířov dne 11. 10. 2010, jež bylo v rozhodné době místem jeho hlášeného pobytu. Tato skutečnost je uvedena na doručence založené na č. l. 37 spisu. Stěžovatel byl v tento den vyzván, aby si uloženou zásilku vyzvedl. Podle Nejvyššího správního soudu je tento postup plně v souladu s § 49 odst. 2, občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Protože si stěžovatel nevyzvedl zásilku obsahující uvedený rozsudek v zákonné desetidenní úložní době, je třeba zásilku ve smyslu § 49 odst. 4 věty první o. s. ř. považovat za doručenou posledním dnem desetidenní lhůty. V daném případě tak byla zásilka stěžovateli doručena fikcí ve čtvrtek 21. 10. 2010. Ve shodě s § 49 odst. 4 věty druhé o. s. ř. byla dne 25. 10. 2010 zásilka vložena do domovní schránky v místě pobytu stěžovatele. Uvedená písemnost se pak dostala do dispozice stěžovatele zřejmě až dne 8. 11. 2010, jak se uvádí v kasační stížnosti.

Okamžik tohoto faktického převzetí písemnosti avšak není z hlediska počátku běhu lhůty pro podání kasační stížnosti rozhodný. V daném případě byl napadený rozsudek krajského soudu stěžovateli doručen fikcí již dne 21. 10. 2010, jak již bylo zmíněno. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. V daném případě tedy lhůta 2 týdnů pro podání kasační stížnosti počala běžet v pátek 22. 10. 2010. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Konec dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti tak v dané věci připadl na čtvrtek 4. 11. 2010. Kasační stížnost však byla podána elektronicky prostřednictvím zaručeného elektronického podpisu až dne 22. 11. 2010, jak je uvedeno na č. l. 40 spisu. Z toho vyplývá, že kasační stížnost byla podána opožděně. Z tohoto důvodu ji Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., použitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s., odmítl. Za této situace se Nejvyšší správní soud nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku, který je navíc podle § 32 odst. 5 zákona o azylu přiznán přímo ze zákona.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., neboť v případě odmítnutí kasační stížnosti nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o ní.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu